

Határtalanul Erdélyben! (7.b)

Megnyertük a pályázatot! Mindenki izgatottan várta az utat, különösen az osztályfőnökhelyettesünk, aki még nem járt Erdélyben.

Május 6-án reggel 6 órakor indult a busz. A reggeli keléstől még álmosak voltunk, de hamar felébredtünk, és elkezdtünk filmet nézni, beszélgetni és társasjátékozni. A buszút eredetileg 10-12 óra lett volna, de a szervező tanáraink tettek róla, hogy ne csak unalmas buszozás legyen. Megálltunk Nagyváradon, ahol volt egy

Farkaslakára, a szálláshelyre. Miután mindenki birtokba vette a szobáját, kaptunk finom, meleg vacsorát. A takarodó 11 órakor volt, aminek nagyon örültünk.

7-én reggeli után elmentünk az *ezeréves határhoz*, ahol egy kis vasúttörténetet hallhattunk, és a csíksomlyói kegytemplomhoz és kolostorhoz. Ugyan az eső kisebb megszakításokkal végig esett, mégsem tette tönkre a napot, sőt még bobozni is tudtunk a Gyimesekben. Mikor visszaértünk a panzióba, elmentünk vacsorázni, majd egy kicsit korábban

kis városnézés. Megnéztük Léda házát, az Astoria szállót, a *holnaposok* szoborcsoportját. Majd Az Ady Emlékházba is sikerült bemenünk, ahol sok érdekes történetet hallgattunk meg. Utunkat legközelebb Csucsán (Clucea) szakítottuk meg, ahol a Boncza-kastélyba nyertünk betekintést. Hivatalosan Octavian Goga Múzeumnak nevezik. Miután 1915-ben Boncza Berta és Ady Endre házasságot kötöttek, ott éltek 1917-ig. Itt nagyon jó volt az idegenvezetés, sok érdekes dolgot hallottunk. Este 9 órára értünk

elaludtunk, mert másnap korán kellett kelniünk.

8-án, miután reggeliztünk, elmentünk a Tamási Áron Általános Iskolába, ahol a 8. évfolyam egyik osztályával találkoztunk. Alkalmunk volt beszélgetni velük, ismerkedtünk, majd közösen megnéztük Tamási szülőházát, az iskolát, ahová járt, és koszorút tettünk a sírjára.

Innen Korondra mentünk, ahol először egy toplásszal és a feleségével találkoztunk, akik nagyon érdekesen meséltek arról, hogy dolgoznak taplóból. Azután

megcsodáltuk a korondi bazárt. Szinte mindenki vásárolt otthonra mágneset vagy képeslapot. Korond után átmentünk Parajdra, de a sóbányába sajnos nem tudtunk lemenni, mert a sok eső miatt a víz már beömlött a barlangba, és veszélyesnek tartották. Viszont mindenféle parajdi sóból készült tárgyat tudtunk vásárolni. Aztán meglátogattuk a Mini Erdély Parkot, ahol Erdély várai voltak láthatóak kb. 50 cm-es méretben elkészítve. Ez nagyon tetszett nekünk. Az eső ott is esett, így bemenekültünk előre az ottani étterembe, és pizzát ettünk. Közben még egy jégeső is érkezett, de mire megettük a pizzát, elállt. Így még kisvonatozni is tudtunk a helyszínen. Fáradtan, de élményekkel gazdagon értünk a szálláshelyünkre.

9 -én reggel azt mondták a tanáraink, hogy lesz egy meglepetés aznap. Úgyhogy próbáltunk jól viselkedni, nehogy meggondolják magukat. Először a Békás-szoroshoz mentünk. Ott busszal néztünk körül, nem gyalog, mert a változatosság kedvéért ismét esett az eső, még havas eső is. Ez volt a leghidegebb napunk, 3 °C volt. Visszafelé néztük meg a Gyilkos-tavat, ami kiöntött az esőzések miatt.

Ott kaptunk meleg teát és egy hatalmas, kürtös kalácsot. Miután mindenki megette, elmentünk újra Korondra, ahol egy fazekassal találkoztunk. Mesélt a fazekas mesterség

rejtelméről, megmutatta, hogyan festik az edényeket.

Mikor újra elindultunk a busszal, az osztályfőnökünk jelezte, hogy a meglepetés következik. Mivel az első bobozásunkat tönkre tette az eső, lehetőséget kapunk még egyre Homoródon. Nagyon élveztük, jó zárása volt a napnak. A bob mellett volt egy kút, amiből nagyon finom, iható víz folyt. Hazaérve jelezték a tanáraink, hogy másnap is lesz valamilyen meglepetés.

10-én a tanárnők reggeli után végigjárták a szobákat, majd elindultunk. Fél óra múlva mindenki aludt vagy csöndben volt, szokatlanul halkak voltunk. Az indulás után 2 órával megálltunk egy parkolóban. Itt ért a második

meglepetés minket. Mivel nem tudtunk elmenni a parajdi sóbányába, eljöttünk a tordai sóbányába. A sóbánya gyönyörű volt és hatalmas, benne egy tóval, ahol lehetett volna csónakázni, ha több időnk lett volna. Pár óra buszozás után Érdszentén megálltunk Ady Endre szülőházánál. Itt is érdekes dolgokat hallottunk Adyról az egyetlen embertől, aki magyarul tudott beszélni a faluban. Utána már csak benzinkútnál álltunk meg. Estére értünk haza fáradtan, de mosolyogva, élményekkel gazdagodva.

Köszönettel tartozunk tanárainknak, akik az esőt kicselezve új programokkal rukkoltak elő, és köszönjük a hihetetlen lelkesedésüket, amit sem eső, sem havas eső, de még jégeső sem vehetett el. Köszönjük a két sofőrünknek, akik végig vezettek több mint 1700 km-t többségében esőben, és jól reagáltak a változtatásokra. Köszönjük a szállásadóinknak, akik mindig nagyon finom ételekkel vártak minket, legyen szó reggeliről vagy vacsoráról. Köszönjük azoknak az embereknek, akik körbevezettek minket, akik beengedtek például a Boncza-kastélyba vagy az ezeréves határnál a lőrésekbe, tekintettel arra, hogy ezt nem teszik meg akármelyik turistacsoporttal. És végül, de nem utolsó sorban köszönjük azoknak, akiktől ezt a kirándulást kaptuk, mert az, hogy elmenjünk Erdélybe, a szülőknek rengeteg pénzbe került volna, de ezt mi teljesen ingyen megtehettük. Szóval nagyon-nagyon köszönjük mindenkinek, aki azért tett, hogy a Babits Mihály Gimnázium 7. b. osztálya sok ezer másik osztállyal versenyben megnyerje, és részt vegyen ezen a pályázaton Erdély szívében.

(a 7.b osztály)

HATÁRTALANUL